

Dışlanacağımı biliyordum

Mülkiyeviler Birliği Genel Başkanı Ayhan Açıkalın'ın, İş Bankası Yönetim Kurulu üyesi Fahir Aramaoğlu'nun çıkardığı paraları Ecce'ye gönderceğini diye alan, anнемin, evimizin durumunu bilen arkadaşlarımız da oldu ama. Sonra dedikodu çıkarmışlar. İlk amelîyattan sonra hastalandım. "Ecce'nin hastalığı ruhsal" diyorlarmış. Halbuki amelîyatta kafama taktıkları şönt tıkanmış. Yürüyemiyorum, kolum tutmuyor. Cevat Çapan ile Önay Söz'er'in kolunda evden çıkıyorum. Hastaney'e götürcekler. "Cevat, Önay, ruhsal diyorlarmış buna" dedim. Hiç küfretmeyen adam, Cevat, küfretti. Neden ruhsal olduğunu söylüyorlar? Haklarında bildiklerimi söyledim zaman, inanılmasın diye. İşte bunların da "yardımını" gördüm ben.

● **Böyle eleştirildiğin insana, edebiyat, sanat çevresinden. Sanatla uğraşan insanları böyle davranmaları çelişkilidir değil mi?**

AYHAN- Düşüncesi bozuk olanın iyi şair olması mümkün değil. Çok iyi bir insan çok iyi sanatçı olmayabilir. Ama mesela Alparslan Türkeş şair olamaz. İnsanlar herşeyi yapabilir. O yüzden iyilik kötülük kavramları, herşeyi karşılamıyor. İnsan aynı zamanda kan-pisikletin iarettir. Dostoyevski "Tanrı yoksa herşey mübah mı" diye sorar. Tanrı oldu! Biliyoruz. Ama insanın etik olarak sağlam olması lazım. Yüzyıllardır beri etik olarak sağlam olmanın kavgası var.

● **Siz neredesiniz burada?**

AYHAN- Şiirimde yanlış

olabilir ama düşüncemde yapmam. Onun içini sinirliyorum bazen. İnsanları ütüyorum da. Yalnız başımayım. Düşüncem var. Para yok, pul yok, imkân yok. Bana soruluyor: Arkanda kimse var mı? Hiç kimse yok, dedim. Herkesin kaçışını bilirim. Çengelköy'de otuyordum. Ulviye Uraz vardı, Can'la (Yücel) buluşurdum. Çok borcu vardı. Bir de hastaydı. Dedikodu çıkardılar, borç için üzerine varmasınlar diye hasta numarası yapıyor, dediler. Adam öldü. "Haa, doğurmuş" dediler. Bu kadar gaddardır bunlar biliyor musun? Nasıl sonuçlanır bilmem ama, gaddarlıkların peşini bırakmam ben. Kötülüklerinin üzerine sonuna kadar giderim. Neden gitmeyeyim?

● **Zor bir yaşantı, değil mi?**
AYHAN- Zor olduğunun ben de biliyorum tabii. Sen bu topluma "İnsan toplumu" değil" dersen, o toplum seni dışlar. Bunu biliyorum ben. Ben de istemezdim ama, böyle. Biraz ilerli gitmiş de olabilirim. Ama ben hayattan çekilmiş olsam, bir başkası gelecek. Gelir. Bizim işlevimiz de bitti aslında. Yapılacak şeyi yaptık gibi geliyor bana. Bayrağı diktik. Ayarlar, aymazlar. Artık bizim dışımızda.

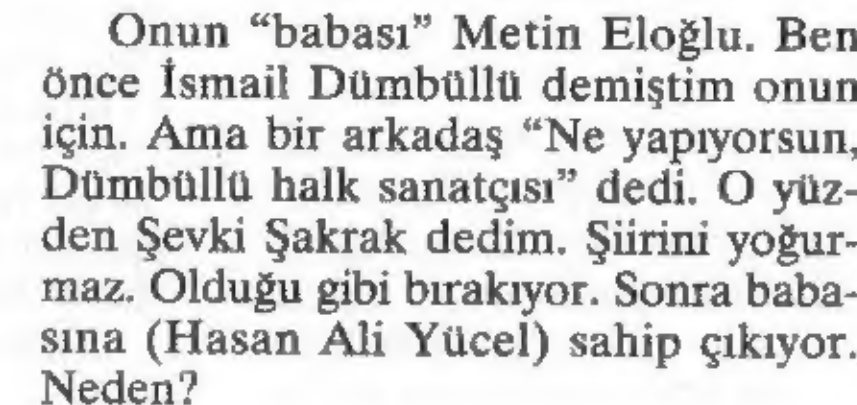
Ece Ayhan üstteki resimde çok sevdiği arkadaş Cemel Süreya (sol başta) ve başka tanıdıkları. Ortadaki resimde ise İlhan Berk (ortada) ve Arslan Kaynarğaddı. Her iki resimde - ve başka birçok resimde - Ece Ayhan hep aynı, her kıyıda... Onu catta yegane Nurten Deniz ve onun çocuğuyula çektiirdiği fotograf, belki daha farklı ve sıcak

The top photograph shows a group of people, including several older adults and a young girl, seated around a table in what appears to be a restaurant or dining room. The middle photograph features three men standing together in a shop; the man on the left wears a hat and glasses, the man in the center is an older man in a patterned sweater, and the man on the right is an older man in a suit. The bottom photograph shows a man, a woman, and a young boy sitting at a small table outdoors, possibly on a balcony or patio, with a window in the background.

İlhan Berk başlangıçta İkinci Yeni'ye çok etkilendi. Hatta moral de verdi. Sağ kaç gibi Ağca'yla Yılmaz Güney arasında gidip gelir. Çok ilginç bir adamdır. Ama belki kırık yanları da var. Açıklaması zor işte. Bana bir mektup yazdı ben Bern'deyken, "Seninle aynı çağda yaşadım maktan seviniyorum" gibisi bir şeyler. Yüreğe göğse koyamıyor. İlhan Berk'e durumu manum nedeniini anlatayım. Biz bir sürü İbrahim Yılmaz ile birlikte Tarlababa Bulvarı'nda o yıkılan evlerde oturdukları bir gün gece eve dönüyörüm. Tam İngiliz Konsolosluğu'nun hizasındayken arkadan bir çocuk bağırıyor arabanın içinden: "Ece abi eviniz yandı." Eve gittim ki

miyim" diyeceğim. Cebimde de 7500 liralık çek var. Gergedan'a yazı verip almışım. Ama gidip Mecidiyeköy'den geçeyim, diyorum. Çünkü başka şubeden çek sem havale parası kesiyorlar. İlhan Berk'in evi de oralarla. Eş evden telefon etmek daha iyi tabii. Gittim telefonu ettim. Mustafa hiç beni üzmedi. Tabii dedi. Kapattım telefonu. İyi tamam, dedim. İlhan bana ne dedi biliyor musun? "Ece bilyorsun ben sabahları şiir çalışırım." Ben de küftettim. Ne demek yani? Ölümden sonra en önemlisi yangından. İnsanın başına daha ne gelecek. Üstelik ondan bir şey istediğim de yok. Yanlış. "Bende kalamazsın" demeye getiriyor. İnsanın başına bir felaket gelse; birisi ci nayet bile işlemlş olabilir; kalma evimde diyemem ki ben. Tedirgin olсам bile, gi diyemem. Zor durumda kalmış, kapın çalmış. Bu işin hesabı yapılır mı? Doğru yanlış, böyle bu.

Ruhsallıklarımı ben ruhsallık olarak görmüyorum. Psikolojik şeyi denir ya hastanın. Onları ruhsallık değil alsında. Rasim Adasal vardı Ankara'da. Psikiyatristti. Heyecanlı heyecanlı konuşur, mesela Freud'u anlatırdı. Anlatırlıkta hep boş ama. Kısaktürek de öyle. Onlar herhangi bir genin kolaylıkla yaşayabileceği şeyler. Mesela otelde kalan bir genin. Fazla-

Ece Ayhan bir latife olarak, tanıdığı kişileri, ünlü müzisyenlerle eşleştirmiş. Kimin adı hangi müzisyeni çağrıştırıyor? Kendisine bir müzisyeni değil, Rus sarayının “şeytani papazı” Rasputin’i uygun görmüş!

Zararsız belediye şairi. Geçende çok canım sıkıldı. Cumhuriyet'te oturuyorum. Bana Hilmi Yavuz'u nasıl bulursun diye sordular. Hem de oğlunu getirmişler. Ben bilmiyordum. "Zararsız şair" dedim. Babasına karşı çocuğun özel duyguları olur. Üzülmesi olabilir. Yapılır böyle şey yahu! Neysse. Düzüzlari ferdigil. Özenli, dikkatli. Yanlış yapmamı ya çalışıyor. Halbuki yanlış yapma olur? İkinci basılda düzeltir. Doktor olmaya tek felsefe hocası. İngiltere'de açığöğretim gibi bir okul bitirmiş. Felsefeliğinden kışkuluuyum.

Dört kol çalışır gibi

Ben onu bir keresinde çok ağır suçladım. Kırılabilir tabii. Gergedan'a sahip çıkamak istedi aslında. O zaman onu çıkartıyordum. Ben Ahmet Arif'ten bir şey öğrendim. Erdal Öz'e "Ben böyle masalar çok gördüm" demiş. Bazı insanlar masalarıyla özdeşleşir. Onu kastediyor. Can'la (Yücel) Kanlıca'da konuştuk bu işi. O da oradaymış. Bu alayı anlatıp "Ne denseniz adam" dedi. "Hakkını aramak ne zaman da benzeri denizlik oldu Can" dedim. Ben de Enis Batur'a "Böyle dergileri çok gördüm" demiştim. Şundan: 88 senesinde Sefa Kaplan benimsiye marjinallik üzerine bir konuşma yapmıştı. Tabii Nilgün Marmara'dan bahsediyordum. Gergedan'da Ankaralı dört kişi benim Nilgün Marmara'nın intiharını istismar ettiğiymi yazdı. Ben de Enis'e, ben yapıyordum kendimi savunurum ama, Nilgün Marmara öldü ya, dedim. Ben intiharını kullanıyordum şum. Ben nasıl söylerim Nilgün Marmara'yı çok sevdiğimi. Bir moruk genç kıızı sevmiş derler. Çok sık kullanıyordum Nilgün Marmara'nın adını, ne yapayım. Benim sevdiğim sömürme düşüncem olur mu? Bir şey istemiyordum ki ben. Ben de Enis'e "Türkler aile boyu düşündür. Senin baban bizi kandırdı 12 Mart'a. Ben de onun gibisin" diye vazardım. Yavımlaması-

nı istedim. Yayımlamadı. Haklı olabilir. Enis'in şiiri iyidir. Çok iyi çalışan adamdır. İki kolla değil dört kolla çalışır gibidir. Kurcalıyor: Bizden sonra gelenlerden biri o da. Başka kim var?

İçinde bulunduğu kuşak rahatlıkla onunla anlatılabilir. Nasıl ki sivil sivil deyinse benim aklıma Cemal Süreya gelir... Benim "babam" değil ama, bizim kuşağı anlatmak için Cemal Süreya şöylebilir. Küçük İskender bir şeyleri kurcalıyor. Göze almış. Kolay değil. Cemal anlatmıştı bana. Küçük İskender'le tanışmışım. İşte şunu severim, bunu severim, Ece Ayhan'ı severim demiş. Cemal demişti ki "Başkasını niye söylüyor. Bu senin öğlen. Yalnızca seni söylese yeter." Bilmem artık.